

Fővárosi Ítéltábla

A határozat száma: 17.Pf.20.496/2025/5.

A felperes:

felperes (felperes címe)

A felperes képviselője:

Dr. Garamvári-Bojtor Flóra Dalma ügyvéd (ügyvéd címe1)

Az alperes:

alperes (alperes címe)

Az alperes képviselője:

Schiffer és Társai Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe2, ügyintéző: dr. Schiffer András ügyvéd)

A per tárgya: személyiségi jog megsértésének megállapítása, sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat: 10.P.22.061/2024/13. számú ítélet

A fellebbezést benyújtó fél: felperes, alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a keresetet teljes egészében elutasítja. Az alperest mentesíti a perköltségfizetési kötelezettség alól.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint + áfa elsőfokú perköltséget.

A feleket mentesíti a kereseti illetékfizetési kötelezettség alól, és megállapítja, hogy az az állam terhén marad.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint a felperes és az alperes (a továbbiakban: felek) 2015. június 26-án határozott idejű üzemeltetési szerződést kötöttek, melynek értelmében a felperes kizárólagos jogosultságot biztosított az alperes számára az épület kávézója, a VIP helyiség, a nézőtéri és dolgozói büfék állandó üzemeltetésére – többszörös módosítást követően – 2030. augusztus 30-ig. Az alperes a részére engedett kizárólagos jogokért jutalék fizetésére vállalt kötelezettséget.

[2] Megállapodásuk szerint a szerződés azonnali hatályú felmondására rendkívüli esetben, valamelyik fél súlyos szerződésszegése esetén van lehetőség, ilyennek minősül az alperes részéről az esedékes jutalék megfizetésének 30 napon túli késedelme.

[3] Az épület épületében felújítási munkákat végeztek, mely akadályozta az alperest a gasztronómiai területek üzemeltetésében.

[4] Az alperes egyes, a jutalék fizetéssel összefüggő számlákat nem egyenlített ki, ezért a felperes a 2023. szeptember 28-án történt sikertelen felhívást követően a szerződést 2023. október 11-én kelt levelével azonnali hatállyal felmondta, a gasztronómiai helyiségeket 2023. október 13-án birtokba vette (F/11. melléklet).

[5] Az alperes a felperes felé fennálló jutaléktartozását megfizette, a felperes az üzemeltetési szerződés megszűnése után maga kezdte üzemeltetni a büfét.

[6] Az alperes a felmondás jogszerűségét vitatva bírósághoz fordult és kérte, hogy kötelezzék a felperest arra, hogy az üzemeltetési szerződésben megjelölt helyiségeket, az ott lévő felszerelést, berendezést bocsássa a birtokába. A jelen per felperese viszontkeresetében 5.000.000 forint kötbér megfizetésére kérte kötelezni jelen per alperesét. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2024. február 28-án kelt elsőfokú ítélete szerint a keresetet elutasította, és a jelen per alperesét a viszontkereset szerint marasztalta.

[7] A nyilvánosság számára 2024. március 3-án derült ki, hogy az épület igazgatója az egyik előadás korábban játszott műsorrendjétől eltérő módon, annak megszakításával rendelkezett az adott darab bemutatásáról, annak érdekében, hogy a nézők kimehessenek a büfébe.

[8] Az alperes 2024. március 4-én „Az épület és az alperes. közötti tényekről” című sajtóközleményt jutatott el több internetes sajtótermékhez. Ebben beszámolt arról, hogy

közbeszerzésen nyerték el a szerződést, annak az volt a célja, hogy hozzáértő módon, világszínvonalon üzemeltessék az épület és az színház gasztronómiai egységeit.

[9] Azzal folytatta, hogy „2023-ban az épület szerződést szegve későn, és nem megfelelő minőségben adta vissza az elhúzódo felújítás után a gasztronómiai tereket, azaz a büféket/bárokat és az kávézót is, majd 2023 októberében mondvacsinált okból felmondta a szerződést az alperes-vel. A felmondás oka egy jogszerűen nem létező fizetési felszólításra való hivatkozás volt. A felmondás valódi oka pedig, hogy az épület korábbi döntését megváltoztatva, saját hatáskörben, saját maga akarta üzemeltetni a gasztronómiai egységeket, akár olyan áron is, hogy a határozott idejű szerződést jogellenesen felmondja. Októberben nem csak, hogy felmondták a szerződést, de önhatalommal kizárták kollégáinkat az épület területéből, bírósági döntés bevéára nélkül átvették a kizárólagosan társaságunkat megillető területeket, ingóságainkat ott tartották, beruházásainkkal nem számoltak el.”.

[10] Beszámolt arról is, hogy a jogellenes felmondás miatt peres eljárás van folyamatban közte és az épület között.

[11] Közölte azt is, hogy „a felperesnek egyébként az alperes. felé egy 100 millió forint nagyságrendű tartozása van a nem megfelelő és késői átadás miatt.”.

[12] Neki érvényes működési engedélye van, az épületnek nincs. Az épület bevétele valószínűleg kevesebb lesz, mint az általuk fizetett bérleti díj és jutalék összege, az egyik egységet nem is üzemelteti. Jelenleg perben állnak és ha nyernek kártérítést is fognak kérni.

[13] A portál2 internetes hírportál 2024. március 4-én, a portál3 március 5-én, az portál1 március 6-án számolt be az alperes sajtóközleményében foglaltakról közölve a felperes álláspontját is az alperessel folytatott vitáról, a bíróság elsőfokú döntéséről.

[14] Az épület előtt 2024. március 6-án „tüntetés neve” címmel tüntetést tartottak.

[15] A Pesti központi Kerületi Bíróság elsőfokú ítéletét a Fővárosi Törvényszék 2024. június 12-én kelt ítéletével – a perköltség összegének megváltoztatása mellett – helybenhagyta.

[16] A felperes a 2024. augusztus 2-án előterjesztett keresetében kérte annak bírósági megállapítását, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez való személyiségi jogát a sajtóközleményében valótlánul állított azon közléseivel miszerint „2023-ban az épület szerződést szegve későn és nem megfelelő minőségben adta vissza az elhúzódo felújítás után a gasztronómiai tereket, azaz a büféket/bárokat és az kávézót is, majd 2023. októberben mondvacsinált okból felmondta a szerződést az alperes-vel.”.

[17] A felmondás oka egy jogszerűen nem létező fizetési felszólításra való hivatkozás volt. A felmondás valódi oka pedig, hogy az épület korábbi döntését megváltoztatva saját hatáskörben, saját maga akarta üzemeltetni a gasztronómiai egységeket, akár olyan áron is, hogy a határozott idejű szerződést jogellenesen felmondja.

[18] Októberben nem csak, hogy felmondták a szerződést, de önhatalommal kizárták kollégáinkat az épület területéből, bírósági döntés bevéára nélkül átvették a kizárólagosan társaságunkat megillető területeket, ingóságainkat ott tartották, beruházásainkkal nem számoltak el. A felperesnek egyébként az alperes. felé egy 100 millió forint nagyságrendű tartozása van a nem megfelelő és késői átadás miatt.”.

[19] Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest megfelelő elégtétel adására, és ennek saját költségén megfelelő nyilvánosság biztosítására akként, hogy kötelezze az alperest az általa megfogalmazott sajtóközlemény eljuttatására az portál1, portál2 és portál3 részére,

valamint azt a saját honlapja nyitóoldalán a nyitóoldal tetején tegye közzé Times New Roman betűtípussal, 12-es betűméretben 30 napig.

[20] Kötelezze az alperest 10.000.000 forint sérelemdíj és annak 2024. március 4-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatainak megfizetésére.

[21] Valótlan állításként sérelmezte, hogy szerződést szegve, későn és nem megfelelő minőségben adta vissza a gasztronómiai tereket a felújítás után (1. pont);

mondvacsínált okból mondta fel a felek közti szerződést (2. pont);

a felmondás oka egy jogszerűen nem létező fizetési felszólítás volt (3. pont);

a felmondás valódi oka az volt, hogy a felperes saját maga akarta üzemeltetni a gasztronómiai egységeket (4. pont);

2023 októberében önhatalommal kizárta az alperes kollégáit a felperes területéről (5. pont);

egy 100 millió forint nagyságrendű tartozása van az alperes felé a nem megfelelő és késői átadás miatt (6. pont).

Az alperes valós tényeket hamis színben tüntetett fel azzal, hogy bírósági döntés bevárása nélkül átvették az alperesi társaságot kizárólagosan megillető területeket (7. pont);

az ingóságaikat ott tartották (8. pont);

az alperesi beruházásokkal nem számoltak el (9. pont).

[22] Nem vitatta, hogy közszereplő, előadta, hogy a birtokperen kívül további peres eljárás közöttük nincs és nem is volt folyamatban.

[23] Álláspontja szerint a csatolt első- és a másodfokú ítéletből egyértelműen megállapítható, hogy az üzemeltetési szerződésben rögzítették az épület tervezett felújítását, de sem a szerződésben, sem annak módosításaiban nem szerepelt olyan kikötés, megállapodás, hogy a gasztronómiai tereket milyen határidővel és milyen minőségben kell átadnia az alperes részére. Az alperesnek nem vitásan 30 napon túli jutaléktartozása volt, azt felszólítás ellenére sem egyenlítette ki, ezért mondta fel jogszerűen a szerződést, és vette át a gasztronómiai tereket. A szerződés alapján beruházásokat nem végezhetett. A szerződés megszűnését követően az alperes ingóságait a tartozás kiegyenlítéséig visszatartotta.

Azzal is érvelt, hogy az alperes az elsőfokú ítélet ismeretében állított valótlanul a sajtóközleményben. A csatolt internetes megjelenések és a tüntetés egyértelműen igazolják, hogy a közvéleményben a reputációja sérelmet szenvedett.

[24] Csatolta a szerződést, a fizetési felszólításokat, a releváns számlákat, az alperesi sajtóközleményt követően a sajtóban megjelent cikkeket, az alperessel szemben folyt eljárásban született első- és másodfokú ítéletet.

[25] Az alperes ellenkérelmében a kereset jogalapját és összecszerűségét is vitatva a kereset elutasítását kérte.

[26] Álláspontja szerint valamennyi sérelmezett közlés véleménynyilvánítás, az abban foglaltak a felperes tevékenységi körén kívül eső tevékenységre vonatkoznak, így egyébként sem sérthetik a felperes jóhírnevét.

„tüntetés neve” elnevezésű tüntetés azért szerveződött, mert a felperes főigazgatója egyes előadásokat meg kívánt szakítani a büfé bevételeinek növelése érdekében, a tüntetésnek semmi köze nincs a felek közti szerződésből eredő nézeteltéréshez.

Állította, hogy számára nem volt megfelelő a gasztronómiai terek felújítása, azokat a felperes késedelmesen adta át, amiből 100 millió forint nagyságrendű költsége származott. Erről egyeztetett a felperessel, amikor váratlanul felmondták a szerződést. Hangsúlyosan hivatkozott arra, hogy a felperes közfeladatot lát el és közpénzből gazdálkodik, így

közzszereplőnek minősül, a vele szemben megfogalmazott kritika lehetőségei jóval tágabbak. A kifogásolt közléseket közvagyon kezelésével összefüggésben, közérdeklődésre számot tartó kérdésben tette.

Hivatkozott arra is, hogy az Uj vs. Magyarország ügyben az EJEB által hozott döntésből következően különbség van egy gazdasági társaság kereskedelmi jó hírnévhez fűződő érdeke és az egyén társadalmi státuszt érintő jó hírneve közt, így, mivel a kifogásolt közléseket nem a felperes létesítő okiratában foglalt céljával, közfeladatával összefüggésben tette, kizárt a jóhírnévhez való jogának megsértése.

[27] Csatolta a felperessel váltott e-mailes levelezést.

[28] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez való személyiségi jogát a 2024 márciusában kibocsátott sajtóközleményében közzétett valótlan tényállításával, miszerint a felperes szerződést szegve későn és nem megfelelő minőségben adta vissza a felújítás után a gasztronómiai tereket az alperesnek; a felek közti szerződés felmondásának oka egy jogszerűen nem létező fizetési felszólítás volt; a felperes önhatalommal kizárta az alperes kollégáit a felperes területéről, valamint hogy a felperesnek 100 millió forint nagyságrendű tartozása van az alperes felé.

[29] Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül az portál1, portál2 és portál3 szerkesztőségéhez eljuttatott alábbi szövegezésű sajtóközleményben adjon elégtételt:

„Az alperes. 2024. márciusban közzétett sajtóközleményében valótlanul állította, hogy 2023-ban a felperes szerződést szegve későn és nem megfelelő minőségben adta vissza az elhúzódo felújítás után a gasztronómiai tereket, azaz a büféket/bárokat és az kávézót. Valótlanul állította, hogy a felek közti szerződés felmondásának oka egy jogszerűen nem létező fizetési felszólításra való hivatkozás volt. Valótlanul állította, hogy a felperes októberben önhatalommal kizárta az alperes. kollégáit az épület területéről.”

[30] Arra is kötelezte az alperest, hogy a sajtóközleményt 15 napon belül saját honlapja nyitóoldalán tegye közzé Times New Roman betűtípussal, 12-es betűméretben 30 nap időtartamban, és 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forintot, és ezen összeg után 2024. március 4-től a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot.

[31] Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[32] A felperest 336.000 forint, az alperest 264.000 forint meg nem fizetett eljárási illeték megfizetésére kötelezte az állam javára a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napig esedékesen az állami adó-és vámhatóság illetékbevételi számlájára. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 164.960 forint perköltséget.

[33] Indokolásában ismertette, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:45. § (2) bekezdés, 3:1. § (3) bekezdés rendelkezéseit.

[34] A Kúria és a Fővárosi Ítéltábla döntéseiben kifejtettek alapján rögzítette, hogy a felperes közfeladat ellátásával összefüggő, működtetés körébe tartozó gasztronómiai terek üzemeltetésével kapcsolatos szerződés megszegése és az ezzel összefüggésben tanúsított jogszerűtlen magatartások tényként való állítása valótlanlanságuk esetén alkalmasak a felperes jóhírnevének megsértésére.

[35] A jogvita elbírálásánál az Alkotmánybíróság 3329/2017. (XII.8.) és 13/2014. (IV.18.) AB határozataiban foglalt alkotmányos tesztnek megfelelően elsőként azt vizsgálta a

perbeli közlések a közügyekben való megszólalást, a közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröznek-e, vagyis a közügyek szabad vitatásával állnak-e összefüggésben. Megállapítása szerint a felperes közfeladatot lát el, melynek során közpénzekből gazdálkodik, a perbeli közléseket az alperes nem vitásan és a csatolt közösségi oldal kommentek tanúsága szerint is közérdeklődésre számot tartó kérdésben tette, melyekkel kapcsolatban a felperesnek magasabb tűrés kötelezettsége van. Ettől függetlenül azonban a hamis tényállításokkal szemben jogvédelemben részesülhet.

[36] Ezt követően azt vizsgálta a sérelmezett közlések az Alkotmánybíróság által is alkalmazott bizonyíthatósági teszt, továbbá a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalása alapján tényállításoknak vagy véleménynyilvánításoknak minősülnek, azaz bizonyítható állítások, vagy nem.

[37] Az 1., 3., 5. és 6. pontban sérelmezett közlés esetében úgy ítélte meg, hogy az alperes valótlán tényállítást tett, melyekkel a felperes jóhírnevét megsértette, ezért a jogsértés tényét a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította.

[38] Megítélése szerint az 1. pont esetében az, hogy a kérdéses ingatlanrészeket a felperes késedelmesen, és nem megfelelő minőségben adta át egyéni tudattartalom kérdése, tehát vélemény, annak valóságtartalma azonban, hogy a felperes szerződést szegett-e bizonyítható. A csatolt iratokból megállapíthatóan a szerződésben nem állapotok meg abban, hogy milyen határidőben és milyen minőségben kell visszaadni a gasztronómiai tereket, ez kizárja a szerződésszegő magatartást, ezért az állítás valótlán. Az, hogy valaki szerződésszegő magatartást tanúsít azt jelenti, hogy nem megbízható partner, mely hátrányosan befolyásolja objektív társadalmi megítélését, következésképpen sérti a jóhírnevet.

[39] A 3. pontban sérelmezett közlés tényállítás, mely a szöveg összefüggéseit és az átlagolvasó értelmezését tekintve azt a tartalmat hordozza, hogy a felperes nem létező tartozással kapcsolatos fizetési felszólítás alapján mondta fel a felek szerződését. A csatolt ítéletek alapján megállapította, hogy a birtokperben az alperes nem vitatta 30 napon túl fennálló jutaléktartozását, a felperes fizetési felszólításának nem tett eleget, ezért az alperes valótlán tényállítást tett, függetlenül attól, hogy utóbb a felszólításban szereplő összeget megfizette. Az az állítás, hogy a felperes jogellenesen mondta fel a szerződést a közfelfogás szerint is alkalmas a felperes hátrányos megítélésére, ezért valótlansága esetében sértő állítás.

[40] Az 5. pont szerinti közlés valóságtartalma ugyancsak bizonyítható, ezért tényállítás. A szöveg kontextusába helyezve a közlés azt a tartalmat hordozza, hogy a felperes megakadályozta, hogy az alperes kollégái az épület gasztronómiai területeire bejussanak, az „önhatalommal kizárta” megfogalmazás pedig az átlagolvasó számára azt jelenti, hogy ezt tilos önhatalommal, önkényesen, jogellenesen tette. A csatolt ítéletek alapján azt állapította meg, hogy a felperes szabályszerű, azonnali hatályú felmondása következtében az alperes a szerződés IV.8. pontja értelmében köteles volt a szerződés teljesítése érdekében rendelkezésére bocsátott helyiségeket és berendezési tárgyakat visszaadni a felperes részére. A felperes nem jogellenesen, nem tilos önhatalommal zárta ki onnan az alperes kollégáit, ezért tényállítása valótlán. A jogellenes, önkényes magatartás a közfelfogás szerint is a felperes hátrányos megítélését váltja ki.

[41] A 6. pont esetében a 100 millió forintos tartozás fennállása ugyancsak bizonyítható tényállítás. A perben nem volt vitás, hogy a birtokperen kívül a felek közt további peres eljárás nem volt, és nincs folyamatban, a tartozás alátámasztására az alperes okiratot nem csatolt, a felperes alkalmazottjának írt e-mail csak a felek közti egyeztetés során kifejtett saját álláspontját tartalmazza. Semmi nem támasztja alá ezért a felperes alperes felé fennálló tartozásának sem jogalapját, sem összecszerűségét, ezért az valótlán állítás.

[42] A 2. és 4. pontban, valamint a 7., 8. és 9. pontban sérelmezett állítások esetében azonban a jóhírnév megsértésének megállapítására, és a jogkövetkezmények alkalmazására irányuló keresetet elutasította.

[43] A 2. pont szerinti közlésben megítélése szerint az alperes a véleményét fejezte ki, mert a közlés valóságtartalma nem bizonyítható. Az ugyanis egyéni megítélés kérdése, hogy mit tekint valaki mondvacsinált oknak.

[44] A 4. pontban sérelmezett közlés véleménnyel terhelt tényállítás. Az alperes a felmondás okáról alkotott szubjektív megítélését fogalmazta meg állítás formájában, azzal, hogy mi volt szerinte a felmondás valódi oka.

[45] A 7., 8., és 9. pontban a felperes a valóság hamis színben való feltüntetése miatt kérte a jogsértés megállapítását. Eseti döntésre utalással azt rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy ez esetben a felperes kötelezettsége azon való tények megjelölése, melyek elhallgatása következtében hiányos, tartalmilag fogyatékos és ennek következtében a valóság elferdítésére alkalmas a közölt, önmagában valóságnak megfelelő tényállítás. E követelménynek a felperes keresete nem felelt meg.

[46] A 7. közlésben azt a hamis látszatot kelthette, mintha a felperesnek kötelezettsége lett volna a bírósági döntés bevárása.

[47] A 8. közlésben az megfelel a valóságnak, hogy az alperes megjelölt ingóságait a felperes ott tartotta.

[48] A 9. közléssel összefüggésben – beruházásaikkal való elszámolás hiánya – azt hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy önmagában az, miszerint a cikk nem tartalmaz olyan információkat, amelyek a felperes álláspontja szerint lényegesek, nem alapozhatja meg a való tények hamis színben feltüntetését.

[49] A megállapított jogsértésekkel összefüggő, a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerinti szankció iránti kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság részben tartotta megalapozottnak.

[50] Az elégtételadáshoz elegendőnek tartotta a jogsértő közlések valótlanságának közzétételét. A felperes közzétenni kért közleményében foglalt, a további részleteket tagláló valóság közlését szükségtelennek ítélte. A bocsánatkérést mellőzte, figyelemmel arra, hogy a jogi személyek viszonyában az nem volt indokolt.

[51] A Ptk. 2:52. §-a szerinti sérelemdíj összegének meghatározása során a jogsértést súlyosnak ítélte, mert az alperes a valótlan állításaival olyan jogellenes és jogszerűtlen magatartásokat tulajdonított a felperesnek, amelyek a felperesről alkotott társadalmi értékítéletet hátrányosan befolyásolják. A sajtóközleményt az alperes nem vitásan három, széles körben olvasott sajtótermék szerkesztőségének is megküldte, ahonnan további médiafelületeken is olvashatóvá váltak, így a valótlan közlések nagy nyilvánossághoz jutottak el. A felróhatóság körében értékelte, hogy az alperes úgy közölte a valótlan tényeket, hogy a birtokperben hozott ítéletről tudomással bírt.

[52] A „Kultúra megmentése” elnevezésű tüntetés aktualitását azonban nem a felek közti üzemeltetési szerződéssel kapcsolatos kérdések adták, ezért azt a sérelemdíj meghatározása során nem vette figyelembe. Összességében közlésenként 250.000 forint sérelemdíjat tartott megfelelőnek arra, hogy a sérelemdíj reparációs és repressziós funkciója is érvényesüljön, így összesen 1.000.000 forint megfizetésére kötelezte az alperest, mely összeg után a Ptk. 6:48. § (1) bekezdés rendelkezéseire figyelemmel döntött az alperes kamatfizetési kötelezettségéről.

[53] Az alperes törvényes képviselőjének személyes meghallgatását és tanú tanú meghallgatását a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelennek tartotta, ezért mellőzte. A

felperes által csatolt, a Csoport Etikai Kódexének tartalma értékelését is mellőzte, mert az ugyancsak meghaladta a jelen jogvita kereteit.

[54] A perköltség viseléséről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján döntött. A felek pernyertességének-pervesztességének arányát a felperesre terheőbb 44-56%-ban határozta meg.

[55] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és az alperes is fellebbezett.

[56] A felperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását akként kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által elutasított kereseteit is teljesítse, állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát a 2., 4., továbbá a 7., 8. és 9. pontokban sérelmezett közlésekkel is. Kötelezze az alperest arra, hogy a kereseti és fellebbezési kérelmében is megszövegezett közleménynek az portál1, portál2 és portál3 szerkesztőségéhez eljuttatott közlemény közzétételével adjon elégtételt. Kötelezze az alperest 10.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére.

[57] Személyes költségmentességére figyelemmel mellőzze az elsőfokú ítélet illeték megfizetésére kötelező rendelkezését.

[58] Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítására irányult.

[59] Megsértett jogszabályként a Ptk. 2:45. § (2) bekezdését, a 2:51. § (1) bekezdés c) pontját, a Pp. 341. § (1) bekezdését, a 346. § (4) és (5) bekezdéseit jelölte meg.

[60] Érvelése szerint a 2. pontban sérelmezett közlés esetében az elsőfokú bíróság a „mondvacsinált” kifejezést tévesen értékelte, mert nem a szó általánosan elfogadott jelentéséből indult ki, ami ténylegesen a hamis, alaptalan, valótlan szinonimája, tehát objektíve igazolható állítás nem pedig vélemény. Vizsgálni kellett volna ezért azt, hogy a szerződést alapos indokkal mondta-e fel. Ezt a kérdést a keresetlevélhez csatolt ítéletek eldöntötték, melyek szerint a felmondás jogát jogszerűen gyakorolta. A PK. 12. számú állásfoglalásban és a BH2022.12.313. számú precedens képes döntésben kifejtettek szerint a sérelmezett közléseket a nyilatkozat többi részével együtt vizsgálva, a közlés lényegi mondanivalóját szem előtt tartva, az átlagos olvasó értelmezését is figyelembe véve kell meghatározni. A perbeli esetben a sérelmezett állítások egy jogvita helyzetben jelentek meg, e kontextusban a „mondvacsinált indok” valótlan tényállításnak minősül.

[61] A 4. pontban sérelmezett közlést az elsőfokú bíróság véleménnyel terhelt tényállításnak minősítette, ami nem létező kategória, az legfeljebb valós tényen alapuló következtetésnek fogadható el, ami azért tévedés, mert a felmondásnak volt valós indoka a felek között folyamatban volt perben hozott döntésekből következően. Ezekről az alperes tudomással bírt, ezért nem hivatkozhat arra, hogy ebből az általa tudottan valótlan tényállításból további következtetést vont le. Utalt e körben a 7/2014. (III. 7.) AB, a 36/1994. (VI. 24.) AB és a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [31], [41] bekezdésében kifejtettekre. Az alperes által ismerten valótlan tényből levont következtetés nem élvezi a véleménynyilvánítás szabadságának kiemelt védelmét.

[62] Az elsőfokú ítélet e körben sérti a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseit is, mert az indokolás hiányos, a bizonyítékok értékelése hiányzik.

[63] A 6. számú közlés esetében a felperes azt sérelmezte, hogy e valótlan közlés nyomán előállt jogsértés tényét megállapította az elsőfokú bíróság, azonban az elégtételadásra

vonatkozó rendelkezésben az erre vonatkozó helyreigazítás közzétételét nem rendelte el. Azzal, hogy ezen kérelméről nem foglalt állást megsértette a Pp. 341. § (1) bekezdését és a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontját is, mert a kért szankciót nem alkalmazta a jogsértés megállapítása ellenére sem.

[64] A 7., 8. és 9. pontokban sérelmezett közlésekkel összefüggésben az elsőfokú ítélet indokolása hiányos és önellentmondó. Az elsőfokú bíróság nem értékelte a releváns bizonyítékokat és azok értékeléséről sem adott számot, nem tért ki arra, hogy a keresetlevélben megjelölt valós tények figyelembevétele miért nem szükségesek, miért nem eredményez azok elhagyása torzítást. A kereset hiányosságaként jelölte meg, hogy az elhallgatott tényeket a keresetlevél nem rögzíti, miközben ezeket a keresetlevele 12. oldalán a 4.3.6 – 4.3.8. pontokban részletesen előadta.

[65] A 7. pontban sérelmezett közléssel összefüggésben, szemben az elsőfokú ítélet indokolása [57] bekezdésében írtakkal keresetében kifejezetten hivatkozott arra, hogy a területek átvételét az alperes úgy állította be, mintha a felmondást követően e magatartáshoz bírósági döntés lett volna szükséges.

[66] A 8. és 9. pontban sérelmezett közlések esetében az elsőfokú ítélet tényleges indokoklást nem tartalmaz. E körben az alperes azt a valós tényt hallgatta el, hogy az ingóságok ott tartása jogszerű cselekmény volt, ahogyan azt a csatolt ítéletek jogerősen megállapították és amit az ugyancsak csatolt átadás-átvételi jegyzőkönyvekkel és a 2023. október 16-án kelt e-mail üzenettel igazolt is. A 9. pontban sérelmezett közlés esetében pedig azt, hogy a szerződésük értelmében a konyhatechnológiai berendezéseket és bútorokat a felperes szerezte be, alperes a területeken nem volt jogosult beruházást végezni, így ezzel kapcsolatosan költsége nem merülhetett fel, nem illette meg a beszámítási jog.

[67] Az indokolási kötelezettség megsértésén túlmenően az elsőfokú ítélet sérti a Ptk. 2:45. § (2) bekezdését is, mivel tévesen minősítette valós tényből levont következtetésnek az állításokat.

[68] A sérelemdíjjal összefüggésben azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Ptk. 2:52. § (1) bekezdését, és indokoltatlanul tért el a kialakult bírói gyakorlattól is, mert sérelemdíjat nem a kereseti kérelmek száma vagy a sérelmezett állítások száma és a pernyertesség alapján kell megállapítani, hanem az őt ért nem vagyoni hátrányt, sérelmet szükséges alapul venni, ami jelen esetben kirívó. Az elsőfokú bíróság is azt rögzítette, hogy az alperes jogsértése súlyos, a valótlan állítások nagy nyilvánosságot értek el, a felróhatóság körében figyelembe vette, hogy az alperes a birtokperben hozott ítéletről tudomással bírt, a tartozását sem vitatta korábban. Ennek ellenére nem értékelte a keresetleveléhez csatolt iratokat, melyekből következően megállapítható, hogy a nagy nyilvánosság mellett a felperes társadalmi megítélése is jelentősen romlott, az olvasókban heves indulatokat váltottak ki az alperes közleményét átvevő sajtócikkek. Nem foglalkozott országosan egyedülálló szerepével sem.

[69] Az elégtételadás körében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy a valótlan állítások megjelölésén túl a valóság közzététele és a bocsánatkérés miért nem szükséges. Utalt a 3/2024 Jogegységi Határozatban kifejtettekre.

[70] A perbeli esetben a valós tények ismerete elengedhetetlen ahhoz, hogy az elégtétel a személyiségi jogi szankció szerepét betöltse.

[71] Tévedett az elsőfokú bíróság abban is, hogy jogi személyek között a bocsánatkérés nem rendelhető el, mert a hivatkozott jogegységi határozat világosan foglal állást abban, hogy a személyiségi jogi védelem terjedelmét illetően nincsen különbség természetes személyek és jogi személyek között.

[72] Csatolta a felek között folyamatban volt perben a Kúria által felülvizsgálati eljárásban 2025. június 4-én kelt Gfv.30.302/2024/7. számú ítéletet.

[73] Másodfokú perköltségét a 2025. március 10-én csatolt megbízási szerződés alapján 16 munkaóra (35.000 forint/óra) figyelembevételével 560.000 forint + áfa (711.200 forint) összegben számította fel.

[74] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet felperesi fellebbezéssel támadott rendelkezéseinek helybenhagyására irányult a fellebbezésében kifejtett indokokra utalással. A sérelemdíj mértékével összefüggő fellebbezési érveléssel szemben hivatkozott arra is, hogy a per tárgyát képező konfliktus nyilvánosságra kerüléséhez a felperes is aktívan hozzájárult.

[75] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását, másodlagos kérelme szerint, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte.

[76] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárása, illetve ítélete sérti a Pp. 263. § (1) bekezdés, a 266. § (1) bekezdés, a 279. §, 342. § (1) bekezdés, és az ítélet megalapozatlansága és iratellenessége folytán a 346. § (5) bekezdés rendelkezéseit; továbbá az a Ptk. 2:44. § és 2:45. § (2) bekezdés téves értelmezésén alapul.

[77] Az elsőfokú bíróság az 1. és az 5. közlés esetében szerződésszegő magatartásról, szerződés fennállásáról, szerződés felmondása jogszerűségéről, a 3. és a 6. közléssel kapcsolatban pedig tartozások fennállásáról alkotott ítéletét megalapozó álláspontot, ezzel kötelmi igényeket is elbírált, ami nem volt a kereset tárgya. Személyiségvédelmi perben kötelmi jellegű igényeket elbírálni az árnyékperlés tipikus esete, amit a bírói gyakorlat következetesen tilalmaz. Utalt e körben számos eseti döntésre, az Alkotmánybíróság igazolhatósági tesztjére a 3145/2018. (V.7.) AB határozatban. Ezekből is következően személyiségvédelmi per bírósága nem állapíthatja meg az alperesi kijelentésekről, hogy azok valósága bizonyítás útján igazolhatók, ellenőrizhetők. Jelen perben az elsőfokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy a per tárgyát képező közléseket tényállításként értékelje. Amennyiben ugyanis a per tárgyát képező közlések valóságosságát vizsgálja, úgy a Pp. 342. § (1) bekezdés megsértésével, árnyékper folytat le.

[78] Fenntartotta ezért azon álláspontját, hogy az 1., 3., 5. és 6. közlések vékony – jelen perben sem vitatott – ténybeli alappal bíró minősítések, jogi értékelések, tehát véleményalkotások, amelyek miatt fogalmilag kizárt a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésére alapozva igényt érvényesíteni.

[79] Azt az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy a perbeli közlésre közügyben, közérdeklődésre számot tartó ügyben került sor. Ezt az is alátámasztja, hogy a perbeli közléseket sajtószervek megkeresésére tette. Azt maga felperes is elismerte, hogy közszereplő, az ítéleti indokolásból ugyanakkor a Ptk. 2:44. §-ára való hivatkozás teljesen hiányzik.

[80] Közügyekben – kiemelt közszereplők esetében – a véleményszabadság tágabb határa, a megemelkedett tűrési küszöb azt is jelenti, hogy lényegtelen tévedésekre sem lehet személyiségvédelmi igényt alapozni, továbbá valamely tény állítása is véleménynyilvánításnak minősülhet.

[81] Érvelt azzal is, hogy a sérelmezett közlések – függetlenül attól, hogy tényeknek, vagy véleményeknek, előbbi esetben való, avagy valótlan tényeknek minősülnek – nem rendelkeznek sértő jelleggel sem, márpedig a sértő jelleg hiányában fogalmilag kizárt, hogy a Ptk. 2:45.§ (2) bekezdésében írott jogot sértsenek. Az ítéleti indoklás [46], [48], [50] és [51] bekezdése egyáltalán nem fejt ki, miben áll az objektív társadalmi megítélés hátrányos befolyásolása, a hátrányos megítélés és a sértő jelleggel kapcsolatban konkrét tényállításokat felperes sem tett. Utalt a Pp. 2. § (2) bekezdés, 183. § (1) bekezdés, és a 214. § (1) bekezdés sérelmére is.

[82] Álláspontja szerint továbbá egy jogvitás ügyben a feleknek szükségszerűen eltérő a jogi álláspontja, eltérő a tények jogi értékelése, az eltérő – jogilag mégoly megalapozatlan álláspont képviselője az Alaptörvény XXVIII. cikkében biztosított jogai közé tartozik és amennyiben a felek jogvitája közérdeklődésre tart számot, úgy ezt az álláspontját – megkeresésre – a nyilvánossággal is közölheti (Alaptörvény IX. cikk).

[83] Fenntartotta azt a védekezését is, hogy a személy társadalomban betöltött szerepének az értékelését befolyásoló ismereteket, a jóhírnevet egy jogi személy esetében annak létesítő okirata, a létesítés abban foglalt célja jelöli ki, így a jóhírnév védelme jogi személy esetében csak a létesítése céljával összefüggésben értelmezhető. A jelen per tárgyává tett sajtóközlemény egyáltalán nem foglalkozik sem felperes rendeltetését jelentő szakmai művészeti tevékenységével, sem pedig az államháztartás rendjére vonatkozó szabályok felperes általi megtartásával. Erre figyelemmel tehát fogalmilag kizárt, hogy közlései a felperes jóhírnevét sértsék.

[84] A 250.000 forint sérelemdíj közlésenként eltűzött ahhoz képest, hogy felperes egyetlen közlésnél sem valószínűsítette, nem vezette le érvelést, hogy az megítélésére, rendeltetésszerű tevékenysége szempontjából mennyiben hátrányos.

[85] Amennyiben az ítéltábla tényállításnak tekinti a fellebbezés tárgyát képező közléseket, úgy elsődlegesen azzal védekezett, hogy azok valós tények, másodlagosan azt állította, hogy a ténybizonyítás vonatkozásában az elsőfokú bíróság nem folytatott le megfelelő eljárást.

[86] Fenntartotta a tények valósága körében az elsőfokú eljárás során előadottakat és hangsúlyozta azt, hogy utóbb a felperes főigazgatója is azt nyilatkozta, a jövőben a felperes maga akarja üzemeltetni a büféket. Olyat sohasem állított, hogy a felperes a beruházásaival nem számolt el. Az az állítás, ugyanis, hogy a felperesnek felé egy 100 millió forint nagyságrendű tartozása van a nem megfelelő és késői átadás miatt, a perben is dokumentált, ezt a felperes sem vitatta.

[87] Az indoklás [46] és [50]-[51] pontjaiban tett megállapításokkal szemben, álláspontját a csatolt iratokkal bizonyította.

[88] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet alperesi fellebbezéssel érintett rendelkezéseinek helybenhagyására irányult.

[89] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem bíralt el kötelmi igényt, nem maga bírálta el a felmondás jogszerűségét, csak azt állapította meg, hogy a szerződésszegés (1. és 5. állítások), valamint a fizetési felszólítás létezése és a tartozás fennállása is ténykérdés. Helyesen vette figyelembe az ezen tények valósága körében a felek között folyamatban volt perben született bírósági döntéseket, amelyek vitatására nincsen lehetőség.

[90] A közlések sértő jellegével összefüggésben a fellebbezésében kifejtett érveket fenntartotta.

[91] Vitatta, hogy az alperes „passzív megszólaló” volt, mert maga juttatta el kifogásolt közleményét a sajtószervek felé.

[92] Az alperes nem közügyre vonatkozó közlést tett, hanem saját sérelmeit igyekezett minél szélesebb körben elterjeszteni, a felek között fennálló jogvitában eszközként használta fel a sajtót, ami nem tartozik a véleménynyilvánítás által védett közlések körébe.

[93] Észrevételezte, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése iránti kérelme körében az alperes indokait nem fejtette ki, eljárási szabálysértésre nem mutatott rá fellebbezésében.

[94] Az ellenkérelem előterjesztésével összefüggésben 5 munkaóra, 175.000 forint + áfa, (222.250 forint) perköltséget számított fel, a fellebbezéssel együtt összesen 933.450 forint, áfát is magában foglaló másodfokú perköltséget.

[95] A felperes fellebbezése nem, az alperes fellebbezése alapos.

[96] Az elsőfokú bíróság a keresetnek részben helyt adott. A felperes fellebbezése a keresetet elutasító, az alperes fellebbezése az annak helyt adó rendelkezések megváltoztatására irányult. A fellebbezési kérelmek alapján ezért az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése, így azt a másodfokú bíróság egészében, a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján tárgyaláson bírálta felül.

[97] Az ítéltábla elsősorban azt hangsúlyozza, hogy a perbeli jogvita elbírálása során – ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá – értékelni kellett Magyarország Alaptörvényének rendelkezéseit, a VI. cikk (1) bekezdésének, a IX. cikkének előírásait. A VI. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével. A IX. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.

A (2) bekezdés szerint Magyarország elismeri és védi a sajtó szabadságát és sokszínűségét, biztosítja a demokratikus közvélemény kialakulásához szükséges szabad tájékoztatás feltételeit.

A (3) bekezdés szerint a demokratikus közvélemény kialakulásához választási kampányidőszakban szükséges megfelelő tájékoztatás érdekében politikai reklám médiaszolgáltatásban kizárólag ellenérték nélkül, az esélyegyenlőséget biztosító, sarkalatos törvényben meghatározott feltételek mellett közölhető. A (4) bekezdés szerint a véleménynyilvánítás szabadságának a gyakorlása nem irányulhat mások emberi méltóságának a megsértésére.

[98] A jóhírnév védelméhez való joghoz és a véleménynyilvánítás szabadságához kapcsolódó jogvita okán, az alapjogok kollíziója miatt pedig szükséges az Alkotmánybíróság e körben kialakult gyakorlatát is figyelembe venni és ennek megfelelően szükséges jelen perben is az úgynevezett „alapjogi teszt” lefolytatása.

[99] Ennek megfelelően először azt kell vizsgálni, hogy a sérelmezett közlés a közügyekben való megszólalást, a közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e (a közügyek szabad vitatásával áll-e összefüggésben). Ez esetben ugyanis a közéleti közlésekhez (amikor a megosztott információ a közhatalom gyakorlását, a közfeladatot ellátó, illetve a közéletben szerepet vállaló személyek tevékenységéhez kapcsolódik) fokozottabb alaptörvényi védelem kapcsolódik {7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [17], 13/2014. (IV. 18.) AB. határozat, Indokolás [39]}.

[100] Az elsőfokú bíróság e vizsgálat során helyesen ítélte meg úgy, hogy a felperes által sérelmezett valamennyi közlés közügyben való megszólalásnak minősül, közelebbről tekintve az épület, mint közintézmény működésével összefüggésben, a közpénzből való gazdálkodását érintő, alperessel fennálló vitás jogi helyzetet.

[101] Ezt az elsőfokú eljárás során maga a felperes sem tette vitássá, amikor a keresetlevele 11. pontjában (6. oldal) maga utalt arra, hogy a közlésekkel érintett ügyben – az alperessel való vitájában – 2024. március 3-án cikkek jelentek meg, amelyekre reagálva – „[e] hírverést meglovagolva...” – küldte meg a különböző sajtóorgánumok részére a sérelmezett közléseket tartalmazó közleményt. Nem sérelmezte továbbá az elsőfokú bíróság ezen megállapítását a fellebbezésében sem.

[102] A válasziratában (8. sorszám) és az alperesi fellebbezésre előadott fellebbezési ellenkérelmében is csupán arra hivatkozott, hogy a közleménnyel az alperes célja nem a közügyek megvitatása, hanem a saját álláspontjának a szélesebb közvélemény előtti kifejtése volt (Válaszirat 20. pont, fellebbezési ellenkérelem 19. pont). Jelentőséget tulajdonított annak is, hogy az alperes nem sajtószerv.

[103] Annak eldöntésekor azonban, hogy az adott megszólalás közügyben történt-e nem önmagában a megszólaló motivációjának vagy minőségének van jelentősége, hanem annak, hogy az érintett téma a közvélemény előtt mennyiben ismert, annak megvitatása a köz érdeklődésére igényt tarthat-e, figyelemmel arra is, hogy a közéleti vita kiterjedhet a társadalmi kérdések legkülönbözőbb területeire is.

[104] Az Alkotmánybíróság – egyezően az EJEB gyakorlatában megjelenő szempontokkal – is elismerte gyakorlatában, hogy „valamennyi közéleti párbeszéd igényt tarthat a közéleti vitákat és a közügyek vitatását megillető alapjogi védelemre” {14/2017. (VI. 30.) AB határozat, Indokolás [27]}.

[105] Értelmezésében a közéleti kérdések köre szélesebb a politikai szólásnál, illetve a közhatalmat gyakorló személyek tevékenységének bírálatánál (7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [32]).

[106] Gyakorlata szerint „[a] nyilvános közlés megítélése során elsőként arról szükséges dönteni, hogy az adott közlés a közügyekben való megszólalást, közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e, vagyis a közügyek szabad vitatása áll-e összefüggésben. Így a közlést érintően vizsgálni kell a médium típusát, a közlés apropóját adó eseményt, illetve az arra érkező reakciókat és az adott közlésnek ebben a folyamatban játszott szerepét. További

szempontként szükséges értékelni a kijelentés tartalmát, stílusát, illetve a közlés aktualitását, valamint célját {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [39]}.

[107] A perbeli esetben nem vitásan a szélesebb közvéleményt érdeklő vita állt a megszólalás középpontjában, nevezetesen egy közpénzből gazdálkodó közintézmény gazdasági tevékenysége körébe tartozó, a közintézmény közfeladata ellátásának minőségével – még ha csak érintőlegese, de – összefüggő szerződésből eredő jogi vita. Annak az alperes nem elindítója volt, hanem egy már közismert vitában szólalt meg, ezért az abban sérelmezett közléseket ebben a kontextusban kellett értékelni. Figyelembe kellett továbbá venni a felperes nem vitatott közszereplői minőségét is. Ebből következően pedig a közlések megítélése során a véleménynyilvánítási szabadság magasabb fokának kellett érvényesülnie.

[108] Az alapjogi teszt második lépcsőfoka annak vizsgálata volt, hogy a sérelmezett közlés tényállításnak vagy értékítéletnek minősül-e. Ennek vizsgálata során azonban az elsőfokú bíróság kizárólag a közlések nyelvtani értelmezéséből, a szűkebb szövegösszefüggésekből kiindulva alkalmazta az ún. „bizonyíthatósági tesztet”. Kizárólag azt vette figyelembe, hogy a jogvitában a bíróság milyen döntést hozott, az ott feltárt tényállásból jogilag mi következik, ez a jogi következtetés mennyiben áll összhangban az alperes sérelmezett közleményében foglaltakkal.

[109] A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma 12. számú, személyiségi jogi perekben is alkalmazandó állásfoglalása szerint a kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. Az érintett személyének megítélése szempontjából közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések nem adnak alapot helyreigazításra.

[110] Kúria ezen állásfoglalás mentén kialakított gyakorlata szerint a személyiségi jogi perben annak megállapításánál, hogy a kifogásolt közlés tényállításnak vagy véleménynek minősül-e, nem elegendő a formális megjelenés értékelése, tekintettel kell lenni a szövegösszefüggésekre, és az eset összes körülményeire is. Tartalma szerint egy tényállítás formájában megjelenő közlés is hordozhat véleménynyilvánítást, amelynek esetén nincs helye a jóhírnév védelméhez fűződő jog megsértése megállapításának (Pfv.IV.20.275/2023/7.). Amennyiben ezek alapján az állapítható meg, hogy a közlések belül maradtak a közéleti szereplővel szemben tágabban értelmezendő szabad véleménynyilvánítás határain, egy közéleti ügyben nincs helye a jóhírnév megsértése megállapításának (Pfv.IV.20.333/2022/4.)” {Kúria, Pfv.21.057/2025/6. [106]}.

[111] A perbeli esetben azt kellett figyelembe venni, hogy az alperes megszólalásának apropója a felperesi főigazgató azon döntése volt, hogy az egyik előadás korábbi bemutatási rendjét megváltoztatta, mely változás eredője a felek közötti jogvita alapját képező büfé

üzemeltetése volt. Ez a döntés fordította a köz figyelmét ismételten a felek közötti jogvitás ügyre. Ez adja a vizsgálandó közlések tágabb összefüggését.

[112] Arra helytállóan hivatkozott a felperes, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a közleményt a sajtó megkeresésére juttatta el az internetes hírportálokhoz. Ennek azonban azért nem volt jelentősége, mert a csatolt sajtóközleményekből egyértelműen megállapítható – és a felperes sem vitatta –, hogy a közvélemény számára már ismert ügyben történt megszólalás. A felperes keresetének elbírálása során továbbá nem a sajtószervek által közöltekből, hanem az alperes közleményéből – mint szűkebb kontextus – kellett kiindulni.

[113] A felperes által sérelmezett közléseket tartalmazó közlemény egészének vizsgálata alapján egyértelműen megállapítható, hogy az egy folyamatban lévő peres eljárásban érintett egyik fél álláspontját tükrözi, a csatolt iratokból megállapíthatóan a perben is képviseltekkel azonos tartalommal (A jogerős döntés 2024. június 12-én kelt). Ebből következően szükségszerűen nem az objektív igazságot, hanem a megszólalónak az ügyről alkotott véleményét tartalmazzák. Nincs jelentősége annak, hogy a jogvitában milyen döntés született, született-e már egyáltalán a közlés idején, mert az érdekelt fél még a jogerős döntéssel szemben is fenntarthatja saját álláspontját amennyiben ez a körülmény a szélesebb közvélemény számára nyilvánvalóan észlelhető, mint jelen esetben.

[114] Az ilyen típusú közlésekben – hasonlóan a fel- vagy bejelentésekhez – jellegüknél fogva keverednek a ténytartalmú állítások és az azokhoz kapcsolódó értékelések, vélemények. E közlések nem sorolhatók be általánosságban a véleménynyilvánítás vagy tényállítás kategóriájába, csupán az egyes elemek értékelhetőek abból a szempontból, hogy tényt vagy véleményt fejeznek-e ki. Ezt a kérdést is a közlés kontextusában, az eset körülményeire figyelemmel kell megítélni, azt vizsgálva, hogy mi a közlés információtartalma [3273/2024. (VII. 24) AB határozat Indokolás [44]].

[115] Az Alkotmánybíróság mércéje szerint „az értékítéletet és személyes meggyőződést közvetítő vélemények mindaddig, amíg összefüggésben állnak a közügyekkel, attól függetlenül élvezik a véleményszabadság alkotmányos oltalmát, hogy helyes vagy helytelen, tetsző vagy nem tetsző, egyes megítélések szerint értékes vagy éppen értéktelen gondolatot tartalmaznak. Ezt kívánja meg a nézőpontsemleges véleménynyilvánítási fórum szabadságának értéke is” [3051/2022. (II. 11.) AB határozat Indokolás [46]].

[116] A Ptk. 2:44. § (1) bekezdése szerint a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja; azonban az nem járhat a magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével. A (3) bekezdés szerint nem minősül közügynek a közéleti szereplő magán- vagy családi életével kapcsolatos tevékenység, illetve adat.

[117] Az alperes arra alappal hivatkozott, hogy a felperes emberi méltósággal nem bír, figyelemmel arra, hogy jogi személyként a Ptk. 3:1. § (2) bekezdése alapján az nem illeti meg.

[118] Ezt fejtette ki az Alkotmánybíróság a 3001/2013. (I. 15.) AB végzésben akként, hogy „Irányadó gyakorlata értelmében a jogi személynek nincs emberi méltósága [az emberi méltóság alapjogából eredő, a természetes személyeket megillető általános cselekvési szabadsága], ezért a jogi személy...nem hivatkozhat az emberi méltóság sérelmére” {Indokolás [6]; 3139/2013. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [19]; legutóbb: 3001/2016. (I. 15.) AB határozat, Indokolás [37]}.

[119] Ettől függetlenül azonban a jóhírnév védelméhez való jog megilleti [Ptk. 3:1. § (3) bekezdés].

A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerint a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényről állít vagy híresztel, vagy valós tény hamis színben tüntet fel.

[120] Az ítéltábla a fent kifejtett szempontok szerinti vizsgálata alapján úgy ítélte meg, hogy valamennyi – az elsőfokú bíróság által jogsértőnek minősített közlés is – olyan értékítélet, amelynek van ugyan ténytartalma, azonban a megszólalás jellege, körülményei miatt a véleménynyilvánítás szabadságát élvezzi. Ebből következően a sérelmezett közléseivel az alperes nem tényeket állított, ezért a jóhírnév megsértése iránti kereset nem lehet megalapozott.

[121] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét ezért a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és a felperes keresetét jogalapjában teljes egészében elutasította, ezért a jogkövetkezmények körében kifejtett fellebbezési érveléseket sem értékelte.

[122] Mind a felperes, mind az alperes másodlagosan, eshetőlegesen terjesztette elő az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése iránti kérelmét. Az ítéltábla azonban a Pp. 380. § szerinti hatályon kívül helyezésre okot adó körülményt nem észlelt, az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának nem volt akadálya, ezért a másodlagos fellebbezési kérelmeket nem vizsgálta.

[123] Az ítéltábla döntése folytán az alperes vált teljes mértékben pernyertessé, ezért az elsőfokú perköltség fizetési kötelezettsége alól mentesítette és a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az elsőfokú perköltség megfizetésére, amelynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja határozta meg.

[124] A másodfokú eljárásban pernyertes alperes perköltségének a megfizetésére a felperes a Pp. 364. § utaló szabálya folytán alkalmazott Pp. 83. § (1) bekezdése alapján

köteles. Az ügyvédi munkadíj összegét az ítéltábla a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg.

[125] A tárgyi költségfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett kereseti és fellebbezési illetékek a pervesztes felperes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén maradnak.

Budapest, 2026. március 26.

Dr. Kovaliczky Ágota s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Kollár Zoltán s.k.
bíró

Dr. Merőtey Anikó s.k.
bíró